

kim Szlowekam te Mjesta pschihotował.

So pak schizy Szlowekojo sbožni nebudža, a na te Mjesta, kotrež jim Jezus pschihotował je, nepschindu, je teho Wina, dokelž so tajkeho Wumrecza nemožuja, ani so ja tym neprascheju, nech Krystus te Mjesta pschihotuje, kajž ze; dyž woni jeno tudy dobro bydlicz maju, da zedža woni stym spokojom bycz. Tu su, moj Božo, prawi Refcheszijenjo, we kotrychž žana Wjera neje.

Šzi Refcheszijenjo pak, kotřiz teho Knesa Krystusa ja to posnaja, so Boži Šsyn je, a so je tehodla fchizowany a wumrel, so by se šwojej Šsmerczu nam ton Bucz kwjecnemu Žiwenu wotewril, to su czi, kotřiz tajke Pschihotowanje wužiwać, a so tehošameho wewšchem Refchizu troschtować moža. Pschetož woni šebi myšla: Šsynli ja runje na Šswjeczi khudy a hubeny, to niczo newadži, šchak ja tudy žane Wobydlenje nimam, šchak mi Krystus tudy žane Mjesto pschihotował neje. Ja dyrbu tu mašu Kwiku tak pscheczinicz, kajž Wandrowski we stej Hospodži, džež jeno wo jenu štu Roz činicz je. Dyž budu dom pschindž, do mojeho wotzneho Kraja a Mjesta, da budže ljepe. Pschetož to čažne Žiwjenje neje hodne, so by Krystus jeho dla dyrbjal čerpicz; wo to wjeczne je jemu činicz, so by mi ta Šsmercž do Wjecnoszje neschfodzila, Nječ me nesatamat, a ja pola mojeho Knesa Jesusa Krystusa wjecznje živy bycz moł.

To je ta Wjera šama, kotraž može schitko Refbožje, kotrež my tudy na Semi čerpimy, loške šczinicž, a Wutrobu šdžeržecz, so so nicžomu nastrožecz nedamy.

Pschetož to hodne neje, so je Lazarus khudy a hubeny Szlowek, polny Žytrow a Brjodow, a nima hiščeže došž šucheho Kšjeba so najyšž. Neje wjerno, won je bohacžje

wofscheweny we tym, so wjecznje pola Boha je a wostane? A nežada šebi, so by so jemu na Semi ljepe hičž dyrbjalo? Wošebi dokelž ta Starošž pschi tym je, kajž Habraham praji, so, šchtuž so tudy na škedžbu newošme pschi dobrych Dnjach, haklej tam prawu Szwilu dostane Luk. 16.

Tak so tež šda hubena Wjez bycz, so Krystus šwojich Žapofchtow wohnšzele to Šwangelion žytemu Šswjetej přjedowacz, a Šswjet snimi tak jara šlje šakhadža, jich šjeneho Mjesta do drugeho honi, a jich nidže šmjerom šedžo newostaji, haj jich hiščeže šchelašo čwiluje. Ale to jich jara malo štara; woni su hiščeže wešeteje a dobreje Wypšlje pschi tym (kajž Žap. Škutk. 5, 41. šteji) so su doštojni byli Jesušoweho Mena dla Šanibu čerpicz, tak so ton Refchiz jeno to Šžjelo a teho stareho Šadama wobčežuje, ale so Wutroby to najmensche nedotkne.

Kak pak je to možno? Niž hinaš, hacž so woni ton Troscht, wot kotrehož Krystus tudy ryczi, twerdže we šwojich Wutrobach maju: Že jich ton Šswjet šahnacž, a nochže jich čerpicz, ale jim lutu Szwilu činicz, da šchak wedža woni druhu ljejšchu Hospodu, kotraž jim wot jich Knesa Krystusa pschesh jeho Šsmercž pschihotowana a wješta je. Dokelž so jim da to Wobydlenje šubicž nemože a nedyrbi, da su woni spokojom, nech so jim dže na Šswjeczi, jako we nešwjernej a nemjernej Hospodži, kajž Boh ze. Woni šebi beš teho nemyšla dljeje we nej wostacz, ale bychu radšjo widžili, so bychu škere a ljepe wotšal čažycz, a do šwojeho praweho wotzneho Kraja a Mjesta pschindž moli.

Tajki Troscht dyrbimy my nawuknycz. Želi so zemny Refcheszijenjo bycz a Bože Šstowo wešž, wobkhowacz a spošnacž, da nebudže Špytowanje a Pschecžiwnošž wobuka wostacz, ale my budžemy jeje došž mjecz. Šchtuž